

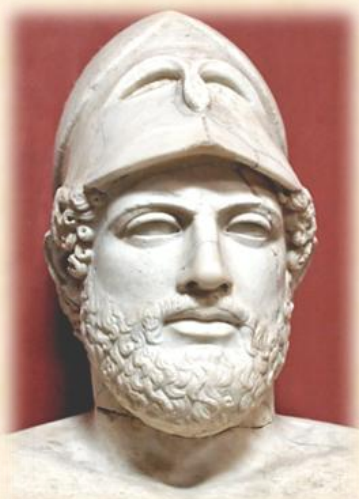
Cuprins:

Cultură: <i>Glosar de expresii</i>	p. 2
Poesis.....	p. 6
Olimpicul clasei.....	p. 11
Interviu.....	p. 12
Teologie: <i>Sinaxarul Sfinților români pomeniți în luna octombrie</i>	p. 24
Remember: <i>În căutarea timpului pierdut (două episoade)</i>	p. 29
În loc de sfârșit: <i>Alo, elevii clasei a IX-a B la...final!</i>	p. 36

Glosar de expresii

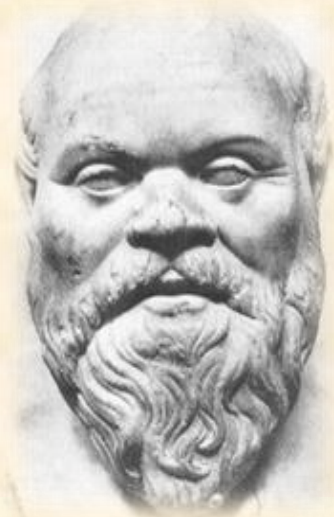
Secolul lui Pericle

Pericle s-a născut în anul 495 î. Hr. și s-a stins din viață în anul 429 î. Hr. Acesta a fost mare orator și om politic al Greciei Antice, conducător al Atenei între 443 - 429 î. Hr., șef al partidului democrat, mare protector al științelor și al artelor. Pentru strălucirea intelectuală pe care a dat-o Greciei, secolul în care a trăit (secolul V î. Hr.) a fost supranumit „Secolul lui Pericle”.

Ironia socratică

Ironia socratică este un procedeu retoric folosit de Socrate care, simulând naivitatea, își constrângea interlocutorul să-și recunoască, în cele din urmă, ignoranța.

Castitate de Penelopă

Penelopa, soția lui Ulise, este simbol al castității și fidelității conjugale. A așteptat, credincioasă, vreme de 20 de ani, întoarcerea soțului ei. Pentru a scăpa de insistențele pețitorilor, le-a promis că se va mărita cu unul dintre ei de îndată ce va isprăvi de țesut o pânză. Ziua o țesea, însă tot ea o destrăma, de fiecare dată, noaptea. „Castitate de Penelopa”

este o expresie ce desemnează o stăruință de nezdruncinat a unei persoane față de un scop.

Calul troian

În antichitate, grecii, asediind zadarnic Troia timp de zece ani, au hotărât - așa cum ne povestește Homer - să cucerească cetatea printr-un vicleșug. Sub pretextul unei ofrande religioase, grecii au construit un uriaș cal de lemn, înăuntrul căruia au fost ascunși cinci sute de soldați, apoi restul armatei s-a prefăcut că se retrage. Atunci, troienii au introdus calul în oraș. În puterea nopții, ostașii greci au ieșit din ascunzătoare, au deschis poarta cetății și, astfel, Troia a fost cucerită printr-o stratagemă devenită celebră de-a lungul veacurilor și cunoscută sub denumirea de „calul troian”. Această expresie caracterizează pe acela care folosește un șiretlic spre a se furișa în tabăra adversă, indică pe dușmanul travestit în binefăcător.

Călcâiul lui Ahile

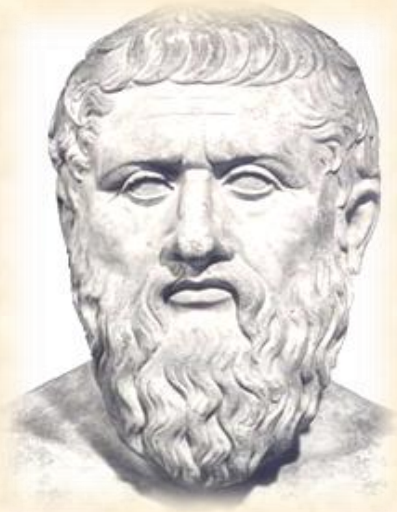
După cum povestește legenda greacă, zeița Thetis, mama eroului grec Ahile, în grija ei de a-l apăra de orice primejdie, l-a cufundat în Styx, râu din Infern, a cărui apă te făcea invulnerabil. Dar zeița, când l-a scăldat în apă, l-a prins de călcâi, așa încât Ahile a devenit invulnerabil, cu excepția călcâiului de care l-a ținut Thetis. Eroul a murit în războiul Troiei, nimerit de o săgeată tocmai în călcâi. Expresia servește spre a semnala locul vulnerabil, punctul nevralgic al unei persoane, dar se poate utiliza și în alte situații, de pildă atunci când se descoperă partea defectuoasă din argumentația cuiva – și atunci se spune că i-ai găsit „călcâiul lui Ahile”.

Cântecul sirenelor

Sirenele reprezintă laolaltă atracția și pericolul mării, iar expresiile cântec de sirenă sau glas de sirenă semnifică un mijloc de seducție pe cât de puternic, pe atât de primejdios. Eminescu spune în *Glossă*: „Ca un cântec de sirenă/ Lumea-ntinde lucii mreje;/ Ca să schimbe-actorii-n scenă/ Te momeste în vârtej.”

Iubire platonică

Conform teoriilor lui Platon, iubirea trebuie să fie spirituală, pură, scopul acesteia fiind frumusețea însăși. Platon credea ca majoritatea oamenilor își limitează puterea iubirii la simpla plăcere fizică, degradând-o.

Principiul lui Arhimede

„Principiul lui Arhimede” este expresia ce desemnează o opinie fundamentală, o regulă de bază, o regulă de purtare: „Principiul meu e să nu rămân dator nimănui!”.

Cătălin Acatrinei

Poesis

Emanuel-Gabriel Ivan, clasa a IX-a B

Pasiuni: poezia

Iubire pentru Dumnezeu

De ești mic sau mare,

De ești pasăre sau floare,

Ai nevoie de-ajutor

Ca să fii izbăvitor.

Să fii bun și să fii darnic,

Să ai spor și să fii harnic,

Viața toată cât trăiești

Pe Dumnezeu să-L slujești!

Tot ce mișcă pe sub soare,

Tot ce-n lume suflet are,

Pe pământ cât mai trăiește

Ție, Doamne-Ți, mulțumește!

Vasile Sobuleac, clasa a IX-a B

Pasiuni: poezia

Vis

A plouat în april'

A plouat la geam ,

A plouat subtil,

A plouat ...plângeam.

Luna răsare printre creste

Și ochii mi-i închid.

Mă aflu într-o poveste

Ce iar se pierde-n vid.

Și parcă nu-mi vine să cred...

Un porumbel pe lângă mine
zboară,

Te țin de mână să nu te pierd

Și te sărut întâia oară.

Lumina cerului coboară,

A fost un vis de neuitat.

E dimineață, primăvară,

Eu te iubesc neîncetat!

Alexandru Budeanu, clasa a IX-a B

Pasiuni: poezia

Imnul clasei

A 9-a B noi ne numim

Și pe toți îi biruim

Cu distracție și joc

Noi suntem pe primul loc.

Diriginta-i Carmen Dura

N-o duce bine cu ura,

Ea mereu ne dă povață

Lucruri bune ne învață.

Refren:

Clasa a 9-a B e una

Care luptă-ntruna

Pentru lucruri de valoare

Care vin din suflet,

de la fiecare.

Refren:

Clasa a 9-a B e una

Care luptă-ntruna

Pentru lucruri de valoare

Care vin din suflet,

de la fiecare.

Rugăciune

Doamne, Dumnezeuul meu,

La tine mă închin!

Adu-mi în suflet pace

Și ia al meu suspin

Și dă-mi, te rog, putere

Să lupt cu-a mele patimi.

Ridică-mă de umeri,

Iubire, Tu, arată-mi

Și iartă-mi neștiința

Și mintea mea pierdută

Și gândul meu cel negru

Ce-n noapte mă afundă

Și fă să văd lumina,

Ce-ai pus-o-n fața mea,

Eu cred că toate-n lume

Se fac din voia Ta.

Codrin Mihalache, clasa a IX-a B

*Pasiuni: muzica, poezia,
voluntariatul*

Iubire divină

Atunci când iubirea învinge
Și tot binele-a izbutit,
Atunci un înger căzut plânge
De supărare că nu a reușit.

Căci Unul este Dumnezeu
Cu-a Sa mare putere,
Cu El uiți de lucrul rău
Și crezi în a Sa Înviere.

Când omul la biserică nu merge
Și sărbătorile nu le-a slăvit
Un înger nu se veseleşte
Cu viclenia sa l-a păcălit.

Hristos pentru noi s-a osândit,
Dar eu tot am păcătuțit,
Hristos a treia zi a înviat,
Eu am rămas cu-acel păcat.

Iisus Domnul a înviat,
Peste noi El a vegheat,
A treia zi S-a înălțat
Pe-a Sa mamă a alinat.

Fecioară Sf. Marie,
Acum că Fiul tău S-a ridicat,
Revarsă-ți mângâiere
Peste noi cei căzuți în păcat.

Olimpicul clasei: Ștefan-Ilie Graur

*Premiul al II-lea la Olimpiada
națională de Limbi Clasice,
organizată la Pitești, 2014*

**Ștefan vorbește despre
olimpiadă:**

A fost o experiență interesantă. Organizarea s-a ridicat la înălțimea așteptărilor, însă, până a ajunge la gala de deschidere a Olimpiadei de la Pitești, a fost drum lung. Limba greacă este pasiunea mea de când eram mic, lucru ce a fost sesizat și de Prof. Dr. Constantin Simiraș. De la începutul celui de-al doilea semestru, pregătirea pentru concurs a fost constantă și anevoioasă, dar a avut un rezultat vizibil, după cum se observă. La etapa națională, am avut bucuria să constat faptul că mă aflu printre elevii experți în limbi clasice. Proba scrisă, în principiu, a fost ușoară, cu toate că solicita, pe lângă teorie și noțiuni de cultură generală. Rezultatele m-au luat prin surprindere și m-am bucurat enorm. Atunci, am conștientizat că Pr. Simiraș avea dreptate: „Rădăcinile învățaturii sunt amare, dar fructele sunt dulci.” Locul al II-lea obținut anul acesta mă ambiționează și mă obligă să aspir ca în anul viitor să mă clasez pe primul loc.

*Interviu cu părintele Dragoș Băhrim,
Directorul Seminarului Teologic Ortodox
„Sf. Vasile cel Mare” din Iași*

Reporterul: Prezentați-ne, vă rugăm, câteva date biografice despre sfinția voastră.

Pr. Director: M-am născut în 2 aprilie 1971, în comuna Murgeni, din județul Vaslui. La un moment dat, mai târziu, comuna a fost transformată în oraș. Locul unde m-am născut era foarte aproape de satul bunicilor mei și era și locul unde părinții munceau ca profesori. Aici, părinții mei fuseseră la rândul lor elevi, au învățat și, până la urmă, au ajuns și profesori. Am trăit acolo până la vârsta de opt ani. În anul 1979, ne-am mutat în orașul Vaslui, iar părinții s-au mutat și cu catedrele tot aici. După aceasta, partea cea mai lungă a copilăriei am trăit-o în Vaslui. Am urmat în acest oraș Școala generală nr. 5, după care am studiat la Liceul care astăzi se numește „Emil Racoviță” la profilul chimie. Aceasta a fost o perioadă foarte frumoasă, școala generală și liceul, pentru că aveam o pasiune mare în copilărie, însă aceasta nu era credința. Credința n-o știam pe timpul acela, căci trăiam într-un mediu cu totul necreștin și nu auzisem nimic despre Hristos în timpul copilăriei mele, deși ca prunc fusesem botezat. Dar aveam o pasiune foarte mare, și aceasta era matematica. Și matematica m-a scos din rutina timpului copilăriei și a școlii comuniste. Eram foarte pasionat de matematică. Astfel, participam la olimpiadele școlare și am fost de foarte multe ori la olimpiada națională de

matematică. Cred că aceasta a fost partea cea mai luminoasă a copilăriei, cea mai importantă și cea mai formatoare. Când am terminat liceul, m-am înscris la facultatea de matematică, evident, pentru că asta îmi plăcea și asta iubeam: matematica. Acest lucru s-a întâmplat în 1989. În acest an, am dat admiterea la facultatea de matematică și am fost admis. După aceasta, în același an, am început stagiul militar, care era obligatoriu, și am plecat în armată. Așa că, în timpul revoluției din 1989 – 1990, am fost militar. Nu am fost și revoluționar, am fost doar militar. Dar a fost o experiență foarte traumatizantă și tristă, așa putea spune. Nu a fost o experiență bună, armata, deși unii au văzut-o ca pe o perioadă bună, ori eu nu am simțit-o ca pe un beneficiu, ci ca pe un lucru inutil. Probabil, însă, că așa a fost voia lui Dumnezeu, ca să trecem prin experiențele acestea, pentru că nimic nu se întâmplă în lumea aceasta fără îngăduința lui Dumnezeu. Probabil că aceasta a fost o perioadă obligatorie pentru formarea mea, pentru ceea ce a urmat mai târziu.

Reporterul: Părinte director, după ce ați fost în armată ați mai reușit să terminați Facultatea de Matematică?

Pr. Director: Da. În 1990, în toamnă, am început studiile la Facultatea de Matematică și le-am făcut integral. Apoi, în 1995, am dat licența în matematică. Pe parcursul Facultății am studiat la secția de cercetare. Aceasta fusese înființată chiar când am ajuns în anul III și primise studenți nu pentru partea didactică, ci pentru cea de cercetare, încât am putut opta pentru ea. Eram cam cincisprezece studenți pasionați de matematică, nivelul grupei era foarte ridicat, iar Facultatea avea și ea în acele vremuri un statut înalt. Aveam profesori foarte valoroși: academicieni, oameni de mare prestigiu, cum ar fi academicianul Radu Miron, acad. Viorel Barbu. Îmi aduc aminte de o mulțime de figuri foarte prețioase pentru mine în vremea aceea, care m-au

impresionat și ca oameni, și ca profesori. De exemplu, prof. Ovidiu Cârjă, prof. Theodor Precupanu, care era decan în vremea aceea sau prof. Gheorghe Moroșanu. Cu aceștia am fost mai apropiat. Însă în perioada Facultății de Matematică am descoperit și credința. Nu am descoperit-o nici în Seminar, nici în școală (ținând cont că pe vremea comunismului nu se făcea religie în școală). Nu am descoperit-o nici măcar singur, ci odată cu alții, pe urma câtorva care o descoperiseră înaintea mea. Așa L-am descoperit și eu pe Mesia, Care se cheamă Hristos, văzându-L la alții, și trăindu-L alții înaintea mea. Credința nu s-a transmis pe o cale intelectuală, ci de la inimă la inimă, de la om la om, căci credința este contagioasă. Atunci când vezi un om care crede cu adevărat în Dumnezeu, atunci credința lui se răspândește și la ceilalți. Așa am cunoscut eu, de fapt, credința. Lucrul acesta m-a făcut să renunț puțin câte puțin la matematică, nu pentru că părea un lucru nefolositor, ci pentru că am găsit ceva mult mai înalt decât matematica, și aceasta era teologia și credința creștină. Ea îmi aducea o nouă perspectivă, cea pe care o căutam de fapt.

Reporterul: Așadar, părinte, putem aduce și noi, la rândul nostru, pe alții la credință?

Pr. Director: Desigur, și voi îi puteți aduce pe alții la credință, dacă se va vedea în voi o lucrare bună a credinței. Mântuitorul spune: „Așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei văzând faptele voastre cele bune să slăvească pe Dumnezeul din ceruri” (Mt. 5, 16). Nu este altă cale. Credința nu se transmite prin discuții academice. Credința se transmite prin trăire. Aceasta este singura cale, așa cum și apostolii au fost pătrunși de Duhul Sfânt și au primit credința, apoi au ieșit la propovăduire în fața lumii. Oamenii, văzând trăirea lor și purtarea lor minunată, s-au întărit în credință și s-au încreștinat.

Reporterul: Cum este viața de director și cum reușiți să vă distribuiți timpul între viața aceasta profesională și cea personală, alături de soție și copii?

Pr. Director: Nu este un lucru ușor. Se întâlnesc multe responsabilități, dar ideea este că nici responsabilitățile acestea nu au venit toate deodată. Ele vin pe măsură ce te pregătesc. Pentru că eu când am venit director la Seminar nu am avut de la început cinci copii, ci doar unul. Sau ca elevi, nu am avut de la început 270, ci numai 100. Greutățile erau proporționale și cu o anumită dispoziție. Ele veneau la un anumit moment.

Reporterul: Părinte, cum ați ajuns director al Seminarului ieșean?

Pr. Director: Imediat după ce am terminat Facultatea de Matematică și mi-am dat licența, am dat admitere la Facultatea de Teologie. Am fost doi colegi de la facultatea de matematică care ne-am schimbat interesul pentru matematică până în momentul acela. Eu m-am înscris la Teologie și o altă colegă s-a apucat de pictat. În rest, toți ceilalți colegi de la matematică au făcut cercetare și unii au ajuns între timp profesori prin Europa sau Statele Unite. Așadar, am început Facultatea de Teologie în 1995, apoi m-am căsătorit în 1997, după care a venit și primul copil în 1998. Tot în anul 1998, am fost și hirotonit preot de Preafericitul Daniel, actualul Patriarh, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Bucovinei. Hirotonia nu s-a săvârșit la cererea mea, deși îmi doream în sufletul meu lucrul acesta. Nu am cerut-o neapărat, însă Mitropolitul m-a chemat la această Taină. Și din punctul acesta de vedere, ultimul an al Facultății de Teologie a fost unul foarte bun: făceam practică liturgică, slujeam ca preot, în același timp îmi pregăteam licența, erau cursurile, erau toate celelalte care necesitau un efort mare. Și am reușit și am scris licența în anul acela. Lucrarea de licență s-a intitulat „Iubire și îndumnezeire în teologia Sfântului

Maxim Mărturisitorul". Atunci l-am avut ca îndrumător pe IPS Daniel, care era și profesorul nostru de Dogmatică și de Pastorală. Practic, cu această lucrare de licență s-a creat și altă pasiune, ca să-i spunem așa, care, într-un fel, îmi marchează permanent viața de atunci. Este vorba de relația personală cu Sfântul Maxim Mărturisitorul, care, de la subiectul tezei mele de licență, a devenit și patronul familiei noastre. Mai târziu, când m-am înscris la doctorat fiind pasionat de teologia lui, teza de doctorat în filosofie a fost concepută tot pe tema Sfântului Maxim Mărturisitorul. Apoi, în 2007 a fost înființată și parohia de aici din jurul Seminarului, care îl are ca hram tot pe Sfântul Maxim Mărturisitorul și îi construim și o biserică. I-am creat Sfântului Maxim un fel de „Fun Club”, ca o glumă, însă e mai mult decât atât, e o comunitate. E un câștig uriaș în jurul Sfântului Maxim Mărturisitorul și în jurul celuilalt patron, Sfântul Grigorie Palama. Practic, Sfântul Maxim și Sfântul Grigorie sunt doi sfinți care se află în inima teologiei ortodoxe și în inima Ortodoxiei în general. Dacă vrei să înțelegi teologia ortodoxă în adevăratul ei sens, atunci trebuie în mod obligatoriu să-i studiezi pe Sfântul Maxim și Sfântul Grigorie Palama. Fără ei nu este ortodoxie. Ceea ce au scris ei este în general mult mai dificil decât ceea ce au scris alți sfinți. Scrierile lor nu sunt foarte accesibile. Nu e ușor să-l citești pe Sfântul Maxim. Mai mult decât atât, trebuie să citești și foarte multă bibliografie secundară pe lângă ei. Ca să-l aprofundezi pe Sfântul Maxim, trebuie să citești literatura care s-a scris despre el, nu numai în limba română, pentru că în limba română s-a scris foarte puțin despre el, ci și în alte limbi. Dacă tot m-ați rugat să vă vorbesc despre mine, vă vorbesc despre Sfântul Maxim, care este un element foarte important din viața mea. M-ați mai întrebat despre cum îmi împart viața. De obicei, oamenii disociază viața privată de viața publică. Noi, ca teologi, nu putem să facem separare totală între slujbă și lucrarea preotului și viața privată.

Practic, ele merg mână în mână. Mai întâi familia și apoi și celelalte. Ca să funcționeze o viață de director la Seminar, atunci toate trebuie să funcționeze bine. Nu poate să funcționeze numai un palier, iar pe celelalte să le dai deoparte. Trebuie să meargă toate și la parametrii cei mai înalți. Practic, aceasta nu e valabil numai pentru cazul meu, ci ea se aplică la toți preoții care au mai multe slujiri.

Reporterul: Părinte, vă rugăm să detaliați cum s-a produs schimbarea lăuntrică în tinerețe, de care vorbeți?

Pr. Director: Cea mai mare provocare a mea, înainte de a descoperi tainele credinței, era faptul că îmi dădeam seama că tot ceea ce oferea lumea aceasta era insuficient și nu găseam răspunsuri la problemele mele. Îmi trebuiau răspunsuri totale. Eu am fost un om care nu mă mulțumeam cu puțin. Îmi doream mult mai mult pentru căutările mele. Și atunci, practic, interesele mele științifice îmi ofereau mult mai puțin decât căutam eu. Mai mult decât atât, văzând și minunându-mă de ordinea lumii, văzând perspectiva aceasta științifică pe care o oferea lumea, am început, puțin câte puțin, să-mi dau seama că există ceva și dincolo de aceasta și că era ceva mult mai mult decât ceea ce era palpabil și că răspunsurile pe care mi le poate oferi știința sunt insuficiente. Îmi spuneam că dacă nu sunt desăvârșite răspunsurile acestea, atunci ce sens are să le mai fac? De ce să mai fac chestiunile acestea, dacă ele nu-mi oferă ceea ce caut eu, de fapt? Și toate lucrurile acestea m-au provocat, până la urmă, lăuntric, și au trezit în mine o luptă lăuntrică. Din acest moment, în sufletul meu a început să se contureze puțin câte puțin credința. Și așa cum v-am mai spus, credința s-a întipărit în sufletul meu din ce în ce mai mult odată și cu primele lecturi foarte importante. Cea mai șocantă lectură pentru mine atunci, în perioada aceea, a fost cea care m-a zguduit din temelii. Și aceasta a fost, de fapt, Sfânta Evanghelie. Am găsit în Evanghelie

răspunsuri la toate problemele mele. Găsisem aici un alt stil de viață, un mod de gândire pe care nu-l găsisem în altă parte. Acestea au fost numai gândurile de început, însă lupta a fost mare după aceea, pentru că schimbarea omului nu se face fără suferință și fără chin. Nu se poate fără să te lepezi de tine însuși, să schimbi până în profunzimi viața ta. Nu e ușor să faci față ispitelor.

Reporterul: Dacă ați fi acum elev în clasa a IX-a, cum suntem noi și ați avea realitatea de acum, ce tehnică de a învăța ați folosi?

Pr. Director: Când eram eu în clasa a IX-a nu aveam atâtea facilități, atâtea instrumente câte aveți voi. Nu aveam nici atâtea moduri de a ne distrage atenția cum aveți voi. Nu aveam nici telefoane mobile, nici internet, nici televizor. Nu existau decât două ore de program la televizor, și atât. Atunci trebuia să-ți găsești și să-ți construiești propriul univers. Și cum puteai să-ți construiești propriul univers în timpul acela? Prin lecturi, în special, prin dezvoltarea imaginației și cultivarea imaginației. Deci, lectura era modul principal de a evada, ca să-i spunem așa, din lumea aceasta. Voi astăzi sunteți foarte lipsiți de modul acesta pentru că citiți foarte puțin, și atunci, ca să reușești să nu pierzi lucrurile acestea, atunci trebuie să încerci pe cât posibil să le limitezi pe cele care te distrag și care îți sunt nefolositoare. Nu sunt împotriva tehnicii. Nu este rău să folosești telefonul mobil, să utilizezi internetul, dar trebuie folosite limitat, pentru a te zidi și sufletește. Pentru buna voastră formare și dezvoltare, acum în clasa a IX-a, trebuie să vă limitați, pe cât posibil, la contactul cu lucrurile acestea. Telefonul folosiți-l strict numai dacă trebuie să vorbiți cu cineva. Internetul limitați-l doar pentru anumite lucruri care sunt de folos. Căutați să folosiți, știu eu, stiloul, față de scrisul pe computer. Va veni timpul când vom scrie doar la computer, când vom avea de scris lucrări care necesită anumite lucruri, bibliografii și altele. Dar

deocamdată, pentru vârsta voastră, dezvoltați-vă folosind instrumentele clasice de scris. Apoi, alt lucru foarte important este ca să lecturați nu de pe internet, ci din cărți autentice. După aceea, căutați să citiți lucrurile care sunt cu adevărat de folos, să preferați lucrurile care sunt de gradul I și să dați deoparte lucrurile de pe planul II sau III, care sunt bune, dar nu sunt cele foarte bune. Căutați sfaturile profesorilor sau ale îndrumătorilor, care vă pot spune, datorită experienței, dacă o carte merită citită sau este doar o pierdere de timp. După aceea, voi trebuie să vă faceți un program și o viață duhovnicească, timp de lectură, muncă fizică și școală. Școala nu poate să organizeze lucrul acesta 100 %, în totalitate, însă lucrul acesta îl puteți face voi, urmând sfatul celor mai în vârstă, al profesorilor, al părintelui spiritual, astfel încât să nu pierdeți timpul, ci să vă folosiți la maximum de el. Eu nu am avut profesorii pe care îi aveți voi astăzi, spațiul de care vă folosiți, nici condițiile de astăzi, sau biblioteca pe care o aveți voi astăzi. Să țineți minte bine lucrul acesta. Voi aveți șanse pe care eu sau colegii mei profesori nu le-am avut. Trebuie să profitați de toate lucrurile acestea. Contează pentru viața voastră cum vă organizați.

Reporterul: Ce momente dificile ați întâmpinat în viața dumneavoastră școlară și cum le-ați tratat?

Pr. Director: Am avut un moment dificil în școală în clasa a V-a. Modul în care am receptat gimnaziul. Nu-mi mai plăcea școala. Nu mă atrăgea cu nimic. Mi se părea foarte stearpă. Nici nu am prea avut note bune în clasa a V-a. Am început după aceea clasa a VI-a și s-a produs o schimbare importantă, când s-a trezit în mine pasiunea pentru matematică. A fost un moment dificil, pentru că nu-mi plăcea școala. La un moment dat, ceva interior m-a determinat să mă schimb. Eram în vacanța de iarnă din clasa a VI-a și am pus mâna pe o

culegere de matematică pe care o cumpărase tatăl meu și era o culegere foarte dificilă, de Gheorghe Țițeica. Conținea probleme de geometrie și am reușit să rezolv unele probleme de acolo. Descoperind astfel lucrurile acestea, m-a stimulat foarte mult. M-a făcut să fiu mai mult decât acel elev plictisit. Și, începând să rezolv problemele acelea, am prins încredere în mine. Pe lângă aceasta, când am început al doilea trimestru din clasa a VI-a, profesorul meu, domnul Gheorghe Popa, un profesor de excepție căruia îi păstrez cea mai vie amintire, ne-a dat un test, asta cu siguranță prin rânduiala lui Dumnezeu. Și la testul respectiv ne-a dat niște probleme uzuale, din lecția de zi, dar pentru nota 10 a dat și o problemă din Gazeta Matematică. În școală erau două clase a VI-a, iar, în ziua respectivă, cealaltă clasă avea matematica a doua oră, iar noi o aveam a patra oră. Și am mers în pauză după cea de-a doua oră și i-am întrebat pe colegii din clasa paralelă ce le-a dat la test, iar ei mi-au spus ce, inclusiv de problema din Gazeta Matematică. Am mers apoi în clasă, iar ora aceea aveam geografie, sau nu mai știu ce era. Și m-am gândit toată ora la rezolvarea problemei dificile. Am rezolvat-o, iar apoi, a patra oră aveam matematica. Domnul profesor ne-a dat lucrare, ceea ce a inclus niște probleme din lecția de zi, dar și problema pe care o dăduse și la cealaltă clasă. Eu, fiindcă o rezolvasem șmecherește în ora dinainte, am rezolvat testul de matematică în zece minute. I l-am dat profesorului, care m-a întrebat dacă sigur l-am terminat și am afirmat că da. Apoi mi-a luat testul, s-a dus la catedră și s-a uitat peste el, după care a scris mare pe el „zece”. După aceasta, nu am mai luat nicio notă sub zece la matematică până ce am terminat liceul. A fost o schimbare, când, de fapt, am depășit o criză, descoperind o pasiune. Știu că am rezolvat foarte multe teste dificile. Apoi profesorul Popa m-a ajutat foarte mult în depășirea situației mele, încurajându-mă. În anii următori, când era oră de predare, mă scotea în față la tablă și mă

lăsa pe mine să fac demonstrațiile la unele teoreme sau la probleme mai dificile, pentru că eu aveam obiceiul de a studia manualele de matematică înaintea celorlalți, cu mult. Acesta a fost un impuls care mi-a dat foarte mult curaj.

Reporterul: Părinte, ce șanse avem noi în această profesie de vocație, date fiind condițiile actuale ale societății?

Pr. Director: Întrebarea pe care mi-o adresați este dificilă, însă vă voi da un răspuns pe măsură. Teologia este singurul lucru care este de viitor. Și o să vă explic de ce. Pentru că la viața noastră și la viața omului și la tot ce se întâmplă în lumea aceasta, singurul răspuns total pentru toate problemele vieții este răspunsul teologic. Numai teologia poate da cu adevărat răspunsurile ultime, integrale, la problemele pe care le are omul. Mai mult decât atât, tot universul, toată viața noastră, tot ceea ce se întâmplă trebuie înțeles într-o perspectivă eshatologică, adică a sfârșitului. Noi nu trăim doar pentru lumea aceasta, ci trăim, în primul rând, ca să ne mântuim, să ne îndumnezeim și trăim pentru sfârșit, pentru perspectiva cealaltă. Și atunci, nu numai că teologia nu-și pierde sensul, teologia este cea care dă răspuns la toate problemele de astăzi. După aceea, ceea ce faceți voi într-o școală teologică, nu trebuie privit ca pe o profesie pe care o veți îmbrățișa mai târziu, la 20 de ani sau la 30 de ani, aceea de a fi preot la un moment dat. Pentru că preoția nu trebuie trăită nici ea, și înțeleasă din perspectiva doar a unei profesii. Preoția este o vocație, în primul rând. Ea trebuie trăită ca o vocație. Și atunci, toată problema aceasta, că nu voi mai avea post, că nu vor mai exista posturi de preot, ne apare imediat ca fiind o falsă problemă. Poți practica viața duhovnicească și teologia, și, dacă tu ești chemat pentru preoție, Dumnezeu îți scoate în cale un loc și pentru tine. Nu lasă pe niciunul dintre cei chemați, care au devenit mai ales și aleși, nu numai chemați.

Pe niciunul dintre aceia nu îi lasă, ci îi pune la locul potrivit. Sigur, pentru a-ți găsi locul, trebuie să ai acea depărtare, acea lepădare de tine însuși, astfel încât să spui cu smerenie: „Doamne, eu nu știu unde mi-e locul. Pune-mă tu acolo unde vrei”. Pe de altă parte, sunt foarte mulți tineri care au făcut teologie și n-au urmat în mod strict calea de preot, deci nu s-au hirotonit după aceea. Au urmat după aceasta alte profesii: au studiat medicina, au făcut cercetare sau au studiat filologia, istoria sau economia. Vă spun sincer! Cunosoc foarte mulți teologi fără studii de teologie (Atenție!), medici, economiști, oameni din alte domenii, dar care au o viață teologică și duhovnicească mai intensă decât cea a teologilor profesioniști. În momentul în care faci o școală de teologie există și riscul să intri într-o rutină foarte mare, văzând-o doar din perspectiva unei meserii din care îți asiguri traiul tău și al copiilor, iar mai departe poate și al nepoților, eventual. Însă, credința noastră nu e determinată de acest lucru. Pentru ca întâlnirea noastră cu Dumnezeu să fie reală, nu trebuie să învățăm niște lucruri numai așa la suprafață și să fim doar un ambalaj teologic, ci trebuie să ne formăm ca un întreg, rezistând ispitelor și acceptând voia lui Dumnezeu, așa cum este ea. Trebuie să ne punem în gând faptul că noi nu trăim pentru lumea aceasta și nu are niciun sens să trăiesc doar pentru lumea aceasta, câtă vreme mă mântuiesc dincolo. Și atunci Îl caut pe Hristos și descopăr comoara cea bună, care este viața veșnică și, în același timp, mi se organizează bine și viața de aici. S-ar putea, ca la un moment dat, formal, să nu mai existe aceste posturi de „preot” și ar putea fi o criză. Însă, eu sunt sigur că nu vom ajunge niciodată la nivelul acesta, încât Biserica să nu mai aibă nevoie de preoți. Văzând în jurul meu nevoia oamenilor de Hristos, eu socotesc dimpotrivă, nu că nu e nevoie de preoți, ci e nevoie de și mai mulți preoți, care să facă misiune cu adevărat în societate. E o mare nevoie de misiune și de o lucrare duhovnicească intensă. Problema așa cum mi-ați spus-o se

transformă ușor-ușor și într-o altă problemă. Nu este vorba numai despre o instituție, văzută doar administrativ. Biserica, în primul rând, este Împărăția lui Dumnezeu, aici pe pământ. Așa trebuie să vedem Biserica, precum lucrarea lui Dumnezeu și Împărăția lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Apoi, pentru mine, în măsura în care în mod sufletește ader la această lucrare a lui Dumnezeu, El îmi scoate în cale tot ceea ce am nevoie. Atunci când lucrez cu Domnul, tot atunci El îmi și scoate în față de lucru. Nu trebuie să ne facem noi griji. Grija aceasta e a lui Dumnezeu. Mântuitorul spune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă” (Mt. 6, 33).

Reporterul: Părinte, vă rugăm să ne dați un sfat, pentru noi toți, cei aflați la început de drum în clasa a IX-a, dar și pentru colegii noștri mai mari.

Pr. Director: Am dat sfatul mai înainte. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă” (Mt. 6, 33). Adică, fericirea voastră este să căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, iar celelalte nu sunt ale voastre, ci sunt ale lui Dumnezeu.

Codrin Iliescu,

Codrin Mihalache,

Alexandru Negară

Sinaxarul Sfinților români pomeniți în luna octombrie *Coșrin Iliescu*

Sf. Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericanii – 1 octombrie

Sfântul Iosif este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor și întemeietorul mănăstirii cu același nume. S-a născut într-un sat din ținutul Neamț și, de mic a intrat în obștea Mănăstirii Bistrița. Aici a primit tunderea în monahism. Văzând Cuviosul Iosif că nu are destulă liniște la Mănăstirea Bistrița, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii și a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câțiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peșteră, mai întâi singur, apoi cu câțiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol. Ducând o viață de o înaltă trăire duhovnicească, și-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Țara Sfântă. Dar năvălind arabii asupra Sfințelor Locuri, după multă tulburare, Cuviosul Iosif și-a luat ucenicii și a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistrița. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor. Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeți?”. La această minunată vedere ei, au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!"; iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceți-vă, căci și aici este grădina mea”. În amintirea acestei

minuni, ei au așezat o icoană cu chipul Maicii Domnului. Mai târziu, Schitul Cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioșilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi și mulți se vindecau de boli cu rugăciunea și binecuvântarea Cuviosului Iosif.

Cuviosul Chiriac de la Bisericani s-a nevoit la începutul sec. al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peșteră din muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, timp de 60 de ani. Vara și iarna petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, biruind, cu puterea lui Hristos, neputințele firii și ispitele diavolului. Pe acest cuvios l-a cunoscut și Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat sfintele moaște. Este cunoscut ca unul dintre marii sihaștri din Carpați, având o viață pilduitoare: trăirea în desăvârșită lepădare de sine, smerenie și în neîncetată rugăciune. Și-a dat sufletul lui Hristos, numărându-se printre sfinții români, cinstiți de popor. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, peșteră ce se poate vedea și astăzi și în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din țară, sfintele moaște au fost împărțite.

Troparul, gl. IV:

Din tinerețile voastre iubindu-L pe Dumnezeu, ați părăsit lumea și în munții Carpați v-ați sălășluit, ca neîncetat să-l slujiți, ajungând prin nevoințele voastre să dobândiți rugăciunea cea de foc, făcându-vă vase alese ale Sfântului Duh, povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mârniți mângâietori. Pentru aceasta să-i lăudăm cum se cuvine pe Sf. Iosif și Chiriac, căci se roagă pururi lui Hristos pentru sufletele noastre.

Sf. Cuvioși Mărturisitori: Visarion și Sofronie; Sf. Mc. Oprea; Sf. Preoți Mărturisitori: Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel – 21 octombrie

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion a luptat împotriva unirii cu forța a credincioșilor ortodocși cu Roma. Era de origine sârb, născut în Bosnia, în anul 1714. Fiind foarte evlavios și râvnitor pentru viața pustnicească, în anul 1738 este tuns în monahism la mănăstirea Sfântul Sava din Țara Sfântă. După ce revine în Serbia, se nevoiește câțiva ani într-o peșteră ca sihastru. Auzind patriarhul ortodox Arsenie de la Karlowitz de viața și nevoința lui și fiind atunci mare tulburare în Banat și Transilvania prin trecerea forțată la uniație a românilor ortodocși, a chemat la sine pe Cuviosul Visarion, l-a hirotonit preot și l-a trimis să apere dreapta credință în nord-vestul Carpaților. În ianuarie 1744, râvnitorul Visarion pleacă spre Banat și este primit de popor ca un adevărat sfânt. Sute și mii de credincioși îi ies înaintea, îl ascultă și revin în sânul Bisericii Ortodoxe. Peste tot îndeamnă poporul ortodox să nu părăsească „legea străbună” și să rămână statornic în staulul Bisericii apostolice. La 26 aprilie 1744, în drum spre Sibiu, este arestat de armata austriacă și dus sub pază la Viena, unde este judecat și aruncat în cumplita temniță de la Kufstein, din porunca împărătesei Maria Tereza. Aici a suferit grele torturi pentru mărturisirea dreptei credințe. După aproape un an de chinuri și de legături în lanțuri, își dă sfântul său suflet în mâinile Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Sfântul Cuvios Sofronie era de loc din satul Cioara-Sebeș, județul Alba. Fiind de mic foarte iubitor de Dumnezeu a primit schima monahală la una din sihăstriile Țării Românești, ajungând vestit sihastru și împlinitor al Evangheliei lui Hristos. În anul 1756, întorcându-se în satul natal, a întemeiat o mică sihăstrie în pădurile din împrejurimi, cunoscută sub numele de „Schitul Cioara”, adunând acolo și câțiva ucenici. Apoi, văzând asupra și nedreptatea la care erau supuși românii ardeleni ortodocși și arzând de râvnă pentru Hristos, a umblat ani de zile prin satele din Ardeal, îndemnând pe credincioși să păzească cu sfințenie dreapta credință ortodoxă. Pentru aceasta, la porunca craiului Ardealului, a fost aruncat în temniță și bătut cumplit pentru râvna și îndrăzneala lui. Fiind scos din închisoare, a început iarăși a mărturisi dreapta credință în satele din Munții Apuseni. Apoi a fost din nou întemnițat și chinuit pentru Hristos. Dar cu rugăciunile credincioșilor fiind eliberat, la 14 februarie 1761 a adunat un „mare sobor” în orașul Alba-Iulia, cerând egalitate în drepturi poporului român și episcop ortodox pentru credincioșii din Ardeal. În același an, văzându-și dorința împlinită, s-a retras la mănăstirea Curtea de Argeș, unde, mai trăind puțin, s-a săvârșit cu pace, dându-și sufletul în mâinile lui Hristos. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în anul 1955, numărându-l în ceata sfinților mărturisitori și se face pomenirea lui la 21 octombrie.

Sfântul Mucenic Oprea s-a născut în Săliștea Sibiului, pe vremea împărătesei Maria Tereza (1740 - 1780). Era plugar și împreună cu soția și copiii lui ducea o viață de bună cucernicie și plăcută lui Dumnezeu. Pe vremea aceea, semeța împărăteasă multă silnicie făcea credincioșilor de sub stăpânirea ei, ca să-i rupă de Biserica Ortodoxă și să-i plece unirii cu Roma. Dumnezeu a ridicat pe Oprea din Săliște, bărbat drept și luminos, să le fie apărător în cumplita lor primejdie. Astfel, evlaviosul Oprea porni cu încredere la luptă pentru apărarea

dreptei credințe. Când se înfățișă înaintea căpeteniei de la cârma țării și îi ceru oprirea prigoanelor și sloboda mărturisire a dreptei credințe, căpetenia îl muștră că pe un răzvrătit și îl amenință cu temnița și moartea, dacă nu se pleacă unirii cu Roma. Văzând această neomenie, în toamna anului 1748, evlaviosul Oprea merse la Viena să se plângă împărătesei și să-i ceară libertate pentru Biserica Ortodoxă, arătând că unirea cu Roma s-a făcut atât de ascuns, încât nici preoții n-au știut ce este. Împărăteasa i-a spus cu viclenie că i-a ascultat plângerea, dar în ascuns a dat poruncă pentru mai mari prigoane, iar Oprea să fie întemnițat de îndată ce va sosi în Ardeal. Prin vrerea lui Dumnezeu, aflând de această ticăloșie, evlaviosul Oprea a rămas în Banat ca cioban la oi. Dar după puțin timp, înainte de Sfintele Paști, evlaviosul Oprea nemaiputând răbda suferințele dreptcredincioșilor, merse iarăși la Viena și ceru împărătesei oprirea prigoanelor, și zicea: „Sau vlădică de legea noastră, sau drum slobod să plecăm din țară”. Împărăteasa porunci ca fericitul Oprea să fie prins și osândit la temniță pe viață în cetatea Kufstein din Tirol. Pe fericitul Oprea l-a așteptat vreme îndelungată soția sa Stana, stând la ușa bisericii, împodobită în negru, plângând și cerând milă ca să-și poată crește copiii. Dar el n-a mai venit, împodobindu-se în temniță cu cununa nepieritoare a sfinților mucenici.

Tropar, gl 4:

Luptătorilor pentru Ortodoxie, ca niște îngerești trâmbițe ați înviorat în suflete îndrăznirea mărturisirii dreptei credințe și ca niște înțelepți propovăduitori, pe popor l-ați hrănit cu dreaptă și luminată învățătură. Mari au fost ostenele lucrării voastre, mare și osârdia propovăduirii, mare a fost și rodul luptei voastre drepte, pururea pomeniților ostași ai lui Hristos.

Pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, din rândul preoților și credincioșilor ortodocși români din Transilvania s-au ridicat numeroși apărători ai dreptei-credințe, în fața încercărilor autorităților habsburgice de a-i trece cu forța la uniție. Între aceștia, un loc aparte ocupă vrednicul mărturisitor al credinței ortodoxe, *Preotul Ioan din satul Galeș*, din părțile Sibiului. Se crede că a fost hirotonit fie la București, fie la Râmnic ori la Carloviț, ca și alți tineri transilvăneni, în lipsa unui ierarh ortodox atunci în Transilvania. În decembrie 1750, el figura printre cei șase semnatari ai unui lung memoriu adresat de românii din părțile sudice ale Transilvaniei mitropolitului ortodox sârb din Carloviț, Pavel Nenadovici, prin care-i relatau suferințele pe care le îndură pentru credința lor strămoșească. Cu două săptămâni înainte de Paștile anului 1752, preoții Ioan din Poiana Sibiului și Ioan din Galeș au pornit spre Banat, unde se găseau alți doi neînfricați luptători pentru Ortodoxie, anume credinciosul Oprea Miclăuș din Săliște și preotul Moise Măcinic din Sibiel, pentru a le duce un memoriu al românilor din părțile de sud ale Transilvaniei, ca ei să-l prezinte apoi împărătesei Maria Tereza, la Viena. Dar nu peste mult timp, în luna mai 1756, a fost arestat și dus în lanțuri la Sibiu. Bătrânul său tată, Ioan Burborea (Vârvorea), înainta atunci o scrisoare Tezaurariatului din Transilvania, solicitând eliberarea lui din închisoare, pe cauțiune, sau cel puțin să-i dezlege lanțurile, pentru a se bucura de lumina zilei. Nimeni n-a ținut însă seama de rugămintea unui părinte îndurerat de suferința fiului său preot. Dimpotrivă, împărăteasa Maria Tereza a dat ordin să fie dus în secret în închisoarea cetății Deva, urmând să fie reținut acolo până la moarte. În anul următor, Cancelaria aulică din Viena cerea Directoratului cameral din Transilvania să-l deporteze pe Preotul Ioan, fie într-o fortăreață din Italia, fie la Graz, unde să fie reținut pentru toată viața. Faptul că nu s-a precizat locul detenției lui a dus la o nouă corespondență, dispunându-se, în cele din urmă, la 16 noiembrie 1757, să fie dus cu escortă militară de la Deva în Banat, iar de acolo la Graz. Se pare că după un șir lung de ani, a fost mutat în închisoarea de la Kufstein, unde își sfârșiseră viața și alți mucenici ai Ortodoxiei transilvane.

Printre marii apărători ai dreptei-credințe a românilor din Transilvania veacului al XVIII-lea, la loc de cinste se află și *Preotul Moise Măcinic din Sibiel*, sat așezat în „mărginimea” Sibiului. Câteva știri despre viața sa desprindem dintr-o declarație pe care a dat-o el în fața unei comisii de anchetă la Viena, în zilele de 14 și 15 aprilie 1752. Între altele, el declara că toți credincioșii din Sibiel l-au rugat, în urmă cu vreo 6 ani, să plece la București spre a fi hirotonit preot, ceea ce s-a și făcut, prin punerea mâinilor mitropolitului Ungrovlahiei Neofit Cretanul. La scurt timp după hirotonie, episcopul unit Manuil Olszavsky din Muncaci, trimis de autorități să cerceteze starea de spirit a credincioșilor ortodocși din Transilvania, constata că printre cei care se împotriveau cu mai multă tărie uniației se număra și „popa Măcinic din Sibiel”. În urma acestei acțiuni, a fost arestat în 1752. La 10 decembrie 1750, „Popa Măcinic” se număra printre cei șase semnatori ai unui lung și emoționant memoriu adresat mitropolitului sârb Pavel Nenadovici, de la Carloviț, în care se relatau toate suferințele la care sunt expuși credincioșii ortodocși din Transilvania. În anul 1752, cu două săptămâni înainte de Paști, au sosit în Becicherec preoții Ioan din Poiana Sibiului și Ioan din Galeș, aducând un memoriu al românilor din părțile Făgărașului, ale Sibiului, ale Sebeșului și ale Orăștiei, - întocmit în casa preotului Vasile din Săliște -, pe care Oprea Miclăuș și Moise Măcinic urmau să-l prezinte împărătesei Maria Tereza, la Viena. Într-adevăr, după traducerea memoriului în limba germană, la Timișoara, cei doi s-au îndreptat spre capitala împărăției habsburgice. Din interogatoriul ce li s-a luat în zilele de 14 și 15 aprilie 1752, reiese că Oprea Miclăuș era acum pentru a treia oară la Viena, în aceeași calitate de trimis al credincioșilor ortodocși din Transilvania, pe când tânărul Moise era pentru prima oară. Cu câteva zile înainte, au fost primiți în audiență de împărăteasa Maria Tereza și de cancelarul Kaunitz. Dar, în loc să li se dea un

răspuns la jalba pe care o înaintaseră Curții, cei doi trimiși ai clerului și credincioșilor din „mărginimea” Sibiului au fost arestați și aruncați în închisoarea de la Kufstein. Îngrijorați de soarta lor, la 4 decembrie 1756, săliștenii adresează un memoriu către același mitropolit, iar, în partea finală a memoriului scriau: „Și ne rugăm... pentru ai noștri care noi, satele, i-am ales oameni și i-am trimis la preînălțata Curte, anume Popa Mucenic și Oprea Miclăuși. Să fii Măria Ta într-ajutor ca să se sloboadă...”. Cei care întocmiseră memoriile respective n-aveau de unde să știe că, pe la începutul anului 1756, unul din prizonierii de la Kufstein a izbutit să evadeze din robie. Guvernul ardelean cerea autorităților în subordine să supravegheze pe soția lui Oprea Miclăuș, socotind că el este cel evadat. S-ar putea ca acela care evadase să fi fost prins și readus în închisoare, ori va fi pierit de foame și de frig în Munții Tirolului, și desigur cei de acasă nu vor fi știut nimic de soarta lor. Acasă n-a mai ajuns niciunul, din moment ce s-au făcut atâtea intervenții pentru eliberarea lor, iar la 24 iulie 1784, soția lui Oprea, Stana, cerea îndurare împăratului Iosif al II-lea, pentru eliberarea lui, după o robie de 30 de ani. Conducerea închisorii raporta că nu se știa nimic despre el. Înseamnă că amândoi și-au sfârșit zilele în feroasa temniță de la Kufstein, jertfindu-și viața pentru credința ortodoxă, câștigând însă cununile muceniei și ale împărăției lui Dumnezeu.

Tropar, gl. I:

Preoți cu chemare sfântă, Moise și Ioan, ca niște ostași adevărați ai lui Hristos Dumnezeu, cu putere ați propovăduit dreapta credință și mărturisitori ai Ortodoxiei v-ați făcut pentru poporul cel credincios. Drept aceea, moarte mucenicească ați primit. Rugați pe Hristos Dumnezeu, să dăruiască Bisericii Sale pace și unire, iar sufletelor noastre mare milă.

Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești – 28 octombrie

Ultimul mitropolit al Vicinei și cel dintâi păstor al Bisericii lui Hristos din Dobrogea și Țara Românească, reunită sub conducerea unui singur voievod, este arhiepiscopul Iachint. El a păstorit doar câțiva ani la Vicina, iar în anul 1359 și-a mutat scaunul la Curtea de Argeș, la cererea marelui voievod Alexandru I Basarab, întemeietorul Țării Românești, care dorea să aibă un sediu mitropolitan în țara sa. Mitropolitul Iachint devine astfel păstor duhovnicesc al tuturor românilor din Dobrogea și Țara Românească. El sfințea biserici, hirotonea preoți, împărțea binecuvântare poporului atât de credincios al „vlahilor” și era sfetnic apropiat al marelui domn. Astfel, Eparhia Vicina dispare și ia ființă o nouă mitropolie românească, cunoscută sub numele de „Mitropolia Ungrovlahiei”, dependentă de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol, condusă pe atunci de patriarhul Calist I. Ca păstor și părinte sufletesc al tuturor românilor dintre Dunăre și Carpați, mitropolitul Iachint a avut grijă să hirotonească preoți pentru toate satele, să zidească biserici la orașe și sate, să întemeieze noi așezări mănăstirești și să țină în strânsă legătură duhovnicească Biserica Țării Românești cu Patriarhia de Constantinopol. Iar ca „exarh al plaiurilor”, mitropolitul Iachint purta grijă și de credincioșii ortodocși din părțile vecine, îndeosebi din Transilvania, cărora le trimitea preoți și călugări misionari. Acest ierarh, ajutat de domnul țării, Vladislav I (1364-1377), a încurajat și

susținut mult monahismul românesc, al cărui început se urcă până în secolul al IV-lea, prin centrul monahal pustnicesc din Munții Buzăului. El a adus în țară pe Sfântul Nicodim de la Tismana, care venea din Muntele Athos, pentru a organiza câteva mănăstiri-lavre după model atonit. El a trimis numeroși călugări „vlahi" la Mănăstirea Cutlumuș-Athos, unde au ajuns călugări vestiți. Iar în țară a organizat mai multe mănăstiri la Tismana, Curtea de Argeș, Câmpulung-Muscel, Cozia, Snagov, Târgoviște, Bolintinul din Deal și din Vale, Tânganu, Cotmeana și altele. După o păstorire atât de rodnică, s-a săvârșit cu pace în anul 1372.

Troparul

glasul I $\int$ Πα χ

π
 q
Ured-nic ur-mă-tor al ie - rar - hi - lor do-

bro-geni Δ și în - tâ - iu - le în-tre Mi - tro - po - li - ții

Ță-rii Ro-mâ-nești π Sfin - te Ie - rar - he Ia - chint, q

te-ai a - ră - tat mă-r-tu-ri-si - tor al drep - tei cre-din-

- țe, Δ lu - cră - tor al vir - tu - ții - lor și

ru - gă - tor pen-tru su-fle-te-le noas-tre. π
 q

În căutarea timpului pierdut...episodul al V-lea Alexandru Pintilie

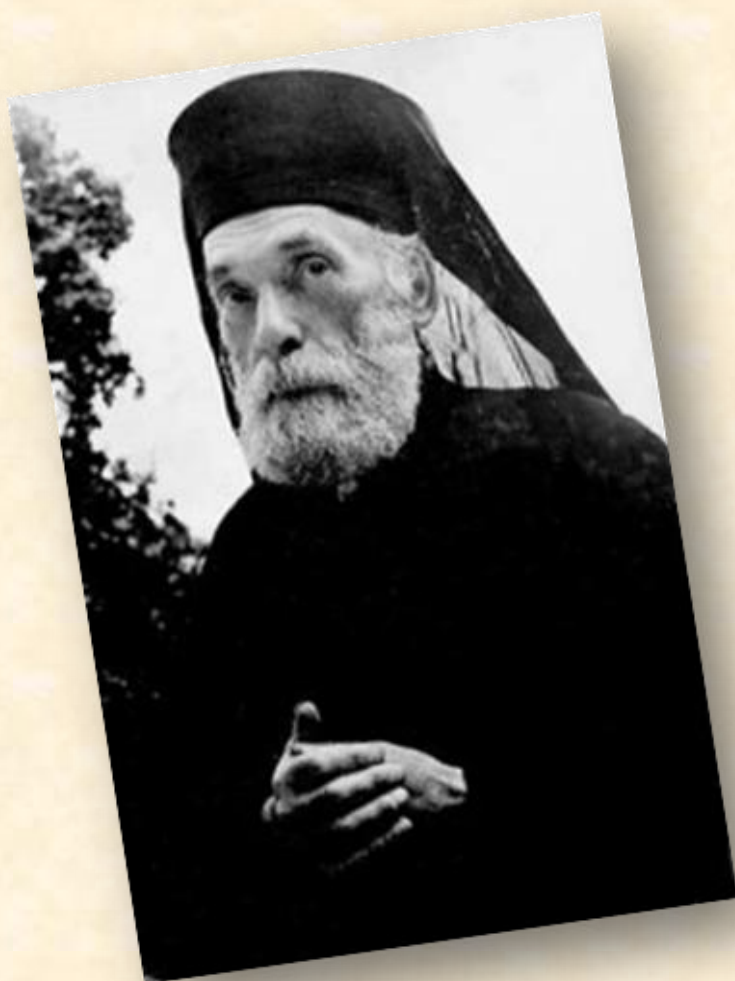
Popas al pr. conf. dr. Florin Bucescu la clasa a IX-a B...
Părintele profesor a lucrat împreună cu elevii clasei cântarea
Doamne, strigat-am..., explicându-le din tainele muzicii psaltice.

În căutarea timpului pierdut...episodul al VI-lea
Alexandru Pintilie

În data de 2 aprilie 2014, la Seminarul Teologic din Iași, a avut loc o activitate dedicată comemorării a 25 de ani de la trecerea la cele veșnice a lui Nicolae Steinhardt. Elevii clasei a IX-a B au participat la activitate.

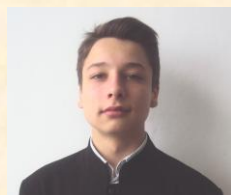
Alo, elevii clasei a IX-a B la...final!

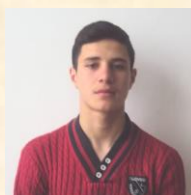
ADOMNICĂI
MARIAN

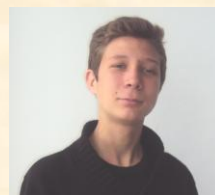
BRIHIU
MARIAN-
ȘTEFAN

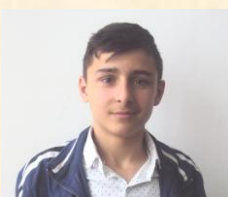
BURDUJĂ
NICOLAE

CHIHAIA
GABRIEL-
IONEL

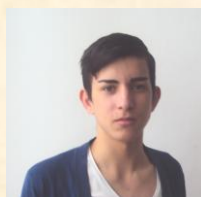
DANILIUC
ANDREI

DIAC
DUMITRU

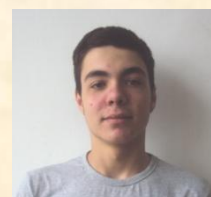
FLOREA
GABRIEL-
CRISTIAN

GANIA
TOMA-
TRAIAN

GRAUR
ȘTEFAN-
ILIE

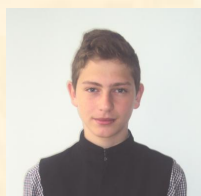
GRIGORAȘ
EDUARD-
DANIEL

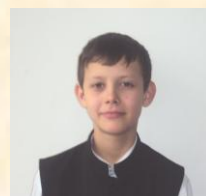
HRIȘCU
IONUȚ

ILIESCU
CODRIN-
CONSTANTIN

IVAN
EMANUEL-
GABRIEL

MIRON
MARIUS-
ȘTEFĂNUȚ

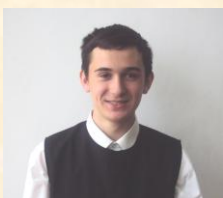

MEREACRE
VORFOLOMEI

MIHALACHE

CODRIN-PETRU

MURARU

GEORGE-

GABRIEL

NEGARĂ

ALEXANDRU-

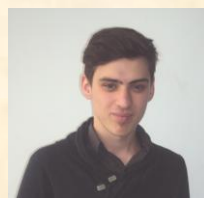
CONSTANTIN

PINTILIE

COSMIN-

ALEXANDRU

RĂMBU

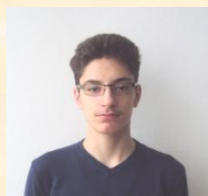
IOACHIM-

ANDREI

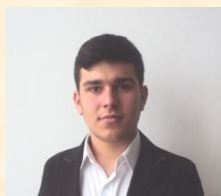
SOBULEAC

VASILE

SPIRIDON

ALEXANDRU

STANCIU

IOAN-

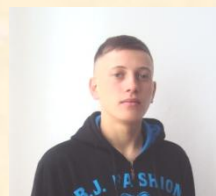
ALEXANDRU

ȘURPANU

ROBERT-

IONUȚ

VOICU

PETRICĂ

și, nu în ultimul rând...

BUDEANU

ALEXANDRU

DIRIGINTE: CARMEN DURA